

(Vervolg van pag. 115)

werd volgens Alice Rusting uiteindelijk een obsessie.

"Al na twee jaar kregen we van de gemeente te horen, dat we weg moesten. Het PEN moest zich op onze grond vestigen. We hebben ons tot het uiterste verzet. Die plek was ons dierbaar, m'n man was er op zijn plaats en in zijn element. Hij hield van zijn bomen. Zondags wandelde 'ie vaak naar buiten en zei dan "Ik ga even met m'n bomen praten" en dat deed 'ie dan ook".

Bijzonder

Na tien jaar gaven de Rustings het gevecht op om hun bedrijf te houden. Zij trokken zich in de directe omgeving terug, in een mooi huis met nog genoeg land er omheen. Jan Rusting kan er zijn ei in menig opzicht nog altijd kwijt. Als schilder, fruitteiler, bloemenkweker, timmerman en klusjesman. "Je kan nooit genoeg doen" zegt 'ie nuchter. Binnenskamers laat Alice niet zonder trots drie bijzondere stenen zien, die met de eettepel van 2000 jaar voor Christus wel een zeer bijzondere collectie in hulze Rusting vormen. De stenen heeft Jan Rusting in de jaren '70 op zijn bollenland in Berkhout-Oost bij het ploegen naar boven gehaald. Ook die blijken eeuwen oud te zijn, zoals een geologisch onderzoek in het bodeminstituut te Amersfoort heeft aangetoond.

Het was ooit een steen voor een net- of fultkverzwaring, een slijpsteen en een steen, die voor de moderne onderzoekers een onbekende functie heeft gehad. Aan de drie stenen heeft een geologisch tijdschrift vorig jaar een publicatie gewijd. Alice van Dok: "Bij archeologische vindplaatsen vorig jaar op Cyprus zagen wij een veel grotere steen van historische waarde, die dezelfde versiering vertoonde als de decoratie, die op de kleine steen zit, die mijn man in Berkhout opviste. Daar werden we toen wel

even stil van. De afstand tussen Cyprus en Berkhout en dát dan ontdekken". Ze schudt met haar hoofd.

India

Stil was ze ook van de armoe, die ze aantrof toen ze in 1982 met een vriendin maandenlang door India zwierf. Dat enorme land intrigeerde haar al jaren, niet in het minst door de filosofie van Mahadma Ghandi, die als geen ander van de wereldleiders de geweldloosheid aanhing.

"Die instelling heb ik zowel van mijn vader, als mijn moeder. Toen ik de kans kreeg ben ik mij gaan inzetten voor India, een druppel op een gloeiende plaat natuurlijk, maar toch...als nu niemand ooit wat doet. Wij adopteerden een meisje uit Bombay, dat ik twee keer bezocht heb. Ze is nu 18 jaar, het contact is intussen wat verwaterd. Maar m'n inzet voor India is ongebroken. Ik ben er in 1983 maanden met mijn man geweest".

Alice van Dok heeft, eenmaal terug in Hoorn, duizenden guldens verdiend voor de allerarmsten door postpapier en wenskaarten te verkopen, die zij creatief versierde. Zo kwam op een laat moment het diploma handvaardigheid A. en B., dat ze na het diploma kinderbescherming en coupeuse in Hoorn had gehaald, nog uitstekend van pas.

Evenals haar vader kan ze goed onder woorden brengen wat er in haar

omgaat. Ze schreef daarom een boek over haar ervaringen in India en Karakoram, een woest, onherbergzaam gebied boven het Himalayagebergte. "Reis naar de Verte" heet het, gedrukt in een oplage van 700 stuks, uitverkocht intussen. Ze haalde er radio en televisie mee en het Algemeen Dagblad wijdde een pagina groot verhaal aan de bescheiden Hoornse. Nu is ze weer actief bezig voor een Belgische zuster in India, die les geeft aan blinde en doofstomme meisjes en vrouwen.

"Wat die mensen op hun weefgetouwen aan badhanddoeken, dwellen en theedoeken weten te maken, dat is onvoorstelbaar, zo mooi. En helemaal niet duur, ja, die probeer ik hier te verkopen".

Medemenselijkheid houdt blijkbaar nooit op. Dat zit in een mens of niet. Alice van Dok, de bezige bij, kreeg het van huis uit mee en ging de barricaden op, alsof ze Lady with the lamp zelf was. Dat deed ze ook in de Sociale Werkplaats aan het Dampden, waar ze een tijd lang als begeleidster van meisjes en vrouwen optrad. Ze had daarbij ook Mongooltjes onder haar hoede. Met eindeloos geduld leerde Alice hen datgene, waartoe ze in staat werden gedacht. Ze kijkt dankbaar op die tijd terug en zegt:

"Als je samen eindelijk ergens toe komt, hoe simpel ook, en je ziet die gezichten, dan piept er opeens een vogeltje in je hart".

Alice Rusting-Van Dok
...medemenselijkheid
houdt nooit op...